

Elisabeta POP

Cherchez la femme!

Rațiunea din care s-a născut acest spectacol, mai bine zis rațiunile, pot fi mai multe: o dată, poate Domnul Kovács Levente, remarcabilul profesor al multor generații de actori, a dorit să demonstreze că: există talente reale în toate generațiile și că există, apoi, FETE talentate în Teatrul din Oradea, actrițe care știu să cânte și să danseze profesionist și sunt gata să susțină un spectacol, ele singure. A și demonstrat-o, cu brio. Asta, după ce, ani și ani le-a distribuit, alături de actori, în cele mai diverse spectacole de proză. Acum a venit rândul să dovedească – și a reușit – că cele zece actrițe, din trei generații cel puțin, sunt... de douăzeci de ori... femeie! Poate o fi vrut să facă rost de o mică, minusculă vacanță, colegilor actori – bărbați, nu? scutindu-i de prestațiile unui spectacol – sau, cine știe, poate a dorit să ofere vârstei a treia, pensionarilor, adică, de ziua SENECTUȚII, un mic dar...

Nu contează ce-a vrut, cert e că sala a fost plină cu spectatori de toate vârstele (chiar foarte mulți tineri), invitați oarecum și incitați de titlul de pe afiș: *De douăzeci de ori femeie!*

Și publicul acesta, atât de eterogen, a aplaudat mult, le-a chemat de câteva ori la rampă pe „fete“, admirate, cum mi-am dat seama, nu numai pentru seara muzicală, ci pentru toate rolurile jucate de actrițe, de ani și ani, în spectacole Shakespeare, Cehov, Brecht, Shaw, O'Neill etc.

Actrițele au cântat șlagăre mai noi și mai vechi, au dansat „în draci“, creând o atmosferă de bună dispoziție. Se vede că unele șlagăre erau foarte cunoscute,

pentru că publicul murmură odată cu interpretele... În definitiv, era plăcut, stagiunea se deschidea cu un fel de prolog ce făgăduia destindere și bună dispoziție. S-au cântat cântece franțuzești, englezești, ungurești (ar fi încăput și unul românesc, ce-i drept, dar, cum ne știm, ocolim adesea, și unii și alții, din pricini meschine, tocmai pe cei mai apropiați!).

Regizorul a imaginat un fel de dialog între generații, debutând cu o convorbire telefonică (pe... mobil, firește!) și cu o tandră discuție a mamei cu fiica ei care...

Spectacolul a atins câteva puncte, să le spun vulnerabile, din viața femeii de oricând și de oriunde: iubire împărtășită sau nu, dezamăgirile, gelozia, fidelitatea, singurătatea, disperarea, bătrânețea cu tristețile ei, ridurile pe chip și pe suflet. „Bețivele“ au fost îndelung aplaudate, publicul recunoscând că acest viciu face azi ravagii în Ungaria, dar și în România. A fost, de asemenea, aplaudat *Jazzul*, cântec și dans frumos gândit și interpretat, precum și celebrele cântece din *My Fair Lady* sau cele ale lui Edith Piaf.

„La donna e mobile“, s-a spus, dar și hamletianul „Slăbiciune, numele tău e FEMEIE!“ Dar cei trei bărbați – regizorul, scenograful – un actor foarte talentat de altfel – și muzicianul – le-au fost de mare ajutor actrițelor, contribuția lor la reușita spectacolului fiind esențială. Schimbătoare sau nu, „fulg în vânt“ sau nu, femeia-actriță a dovedit că poate fi, iată, de... douăzeci de ori chiar... *Femeie!* Frumoase, elegante, distinse, plăcute, ele au oferit o seară mai mult decât agreabilă – fără mari pretenții și sofisticate așteptări – publicului..., destins și el, după vacanța de vară...

Și, ca să încheiem tot cu un citat, îl vom alege pe cel din *Nunta lui Figaro*: „Tout finit par des chansons!“

Teatrul de stat Oradea – Trupa Szigligeti – De douăzeci de ori femeie! Scenariul și regia: Kivács Levente. Scenografia (decor și costume): Florina Bellinda Birea. Coregrafia: Dimény Levente. Aranjamente muzicale: Ari Nagy Sándor. Cu: Csikz Ibolya, Premiul Lili Poór și Premiul Szentgyörgyi István, Fábíán Enikő, Premiul Lili Poór, Firtos Edit, Márton Erszebét, Premiul Lili Poór, Fodor Réka, Gajaj Égnes, Kovács Enikő, Molnár Júlia, Rácz Mari, Tóth Tünde.

Claudia LIPAN

Despre micul dicționar al dandy-ului

La început i s-a refuzat lui Oscar Wilde capodopera. Pe motiv că ar fi avut greșeli gramaticale. Cu toate că abia devenise primul scriitor fascinant al Irlandei. Problema apărea tocmai la primul și singura scriere încadrată în categoria literară a romanului. I se refuzase orice, până și imaginea de a sta într-o gară cu cătușe la mâini pentru a fi privit de lume. Moștenise, oricum, ceva din istoria părinților; la începutul activității de scriitor din prisma mamei, la rândul ei remarcată prin 1846, în ziarele irlandeze. Apoi, către sfârșitul vieții, căpătase ceva din generozitatea tatălui, renumit medic pentru bolile de ochi și ureche, generozitate care a ajutat în final la convertirea celui care propunea un curent al dandysmului. Convertirea nu l-a putut salva de urâta umbră a pervertirii. Și a murit din cauza unei boli la ureche care a degenerat într-o encefalită. Un semn care pare a veni tot din partea tatălui,